

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΗΒΩΝ και ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ

«ΤΙ ΑΓΑΘΟΝ ΠΟΙΗΣΩ, ΙΝΑ ΕΧΩ ΖΩΗΝ ΑΙΩΝΙΟΝ»
(ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΒ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ -19 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ)

Ο πλούσιος νεανίσκος πλησιάζει τον Χριστό όχι για να τον πειράξει ή να τον εξουθενώσει ή να τον παγιδεύσει όπως οι φαρισαίοι ή οι Σαδδουκαίοι ή όπως ο νομικός (Λκ. 10,25). Είναι ταπεινός και αγαθός.

Επιπλέον δεν τον πλησιάζει για υλικά και γήινα αγαθά. Δεν ζητά αξιώματα, οικονομική ενίσχυση, απόκτηση υγείας και σωματικής ευεξίας, ικανοποίηση γήινων πόθων και οραμάτων. Διότι αυτά ζητούν συνήθως όσοι προστρέχουν στο Θεό και στους αγίους του. Ζητούν τα εφήμερα επί της γης αγαθά και όχι τα αιώνια και επουράνια.

Θα πει κάποιος: «μα αυτά τα έχει ο νεανίσκος». Σύμφωνα με αυτά που γράφουν οι ευαγγελιστές γι' αυτόν, ήταν άρχων, πλούσιος και νέος. Τι να ζητήσει επί πλέον. Σωστή η παρατήρηση. Πλην όμως, όταν τα έχουν οι άνθρωποι όλα αυτά, δεν προστρέχουν στο Θεό, αλλά προσκολλώνται στα επί της γης· ξεχνούν τον Θεό και ότι είναι πρόσκαιροι και παροδική η ευτυχία τους. Συνεπώς ο πλούσιος και άρχων νεανίσκος έχει τον έπαινο ότι έχει ουράνιους πόθους, μεταφυσικές ανησυχίες, ενδιαφέρεται δια την αιώνιο ζωή και δεν είναι απλά ένας ζωντανός βιολογικά και μόνο οργανισμός, αλλά ένας που επιθυμεί να γίνει «ζώνον θεούμενον» κατά την έκφραση του αγίου Νικολάου Καβάσιλα (14^{ος} αιών).

Ο νεανίσκος μιλά στο Θεό και θέλει τη γνώμη του Θεού. Τον ρωτά πως ν' αποκτήσει την αιώνια ζωή και περιμένει απάντηση. Πόσοι από μας μιλούν στον Θεό με την προσευχή και πόσοι επιθυμούν να τον ακούσουν μέσα από το γραπτό ή προφορικό θείο λόγο; Πόσοι από εμάς εντρυφούν στα θεία προστάγματα; Πόσοι από εμάς εύχονται «ευλογητός ει Κύριε δίδαξόν με τα δικαιώματά σου»; Παντού λόγος και συζήτηση για τα ανθρώπινα δικαιώματα, για τα προσωπικά δικαιώματα, για τα δικαιώματα ευπαθών ομάδων και ανθρώπων, κανένας όμως λόγος για τα δικαιώματα του Θεού.

Ο νεανίσκος επίσης νομίζει ότι τηρεί τις εντολές. «Ταύτα πάντα εφυλαξάμην εκ νεότητός μου» απαντά στην προτροπή του Χριστού «ει θέλεις εισελθείν εις την ζωήν, τήρησον τας εντολάς». Βεβαίως εδώ κάνει λάθος, διότι ουδείς άνθρωπος τηρεί απόλυτα τις εντολές του Θεού. Τηρούμε, αν τηρούμε, τον δεκάλογο της Παλαιάς Διαθήκης. Δεν τηρούμε όμως την επί του Όρους Ομιλία ή τις άπειρες αποστολικές παραινέσεις.

Ποιά είναι το λάθος του πλουσίου νεανίσκου και άρχοντος;

Δεν ανεβαίνει ολοκληρωτικά στον σταυρό και δεν απαρνείται εντελώς τον εαυτό του, όπως ζητά ο Χριστός από αυτούς που θέλουν να τον ακολουθήσουν. Και είναι βασικό το λάθος του νεανίσκου, διότι μόνο όποιος ανεβαίνει ολοκληρωτικά στον σταυρό και απαρνείται εντελώς τον εαυτό του, αυτός μόνο τηρεί τις εντολές.

Ισχυρίζεται ο νεανίσκος ότι τηρεί τις εντολές. Πως όμως τηρεί το «αγαπήσεις τον πλησίον σου ως σεαυτόν», όταν δεν μοιράζει τα πλούτη του. Αυτός που αγαπά τον πλησίον ως εαυτόν, δεν έχει τίποτα επιπλέον από τον πλησίον λέγει ο Μ. Βασίλειος. Πλούτος και αγάπη είναι ποσά αντιστρόφως ανάλογα.

Έπειτα ο πλούτος, όπως παρατηρεί και πάλι ο Μ. Βασίλειος, δεν είναι για τις ανάγκες μας αλλά για τα περιττά και εκκεντρικά καπρίτσια μας. Γι' αυτό η φιλαργυρία είναι το μεγαλύτερο κακό στην πνευματική πρόοδο του ανθρώπου, όπως και η ακτημοσύνη το μεγαλύτερο καλό. Η φιλαργυρία είναι ειδωλολατρία (Κολ. 3,5). Στη θέση του Θεού βάζουμε το μαμωνά (Ματθ. 6,24). Αυτός που αγαπά το Θεό εξ όλης ψυχής, καρδίας και διανοίας δεν μπορεί να εξαρτάται ειδωλολατρικά από τα υλικά αγαθά. Ζητά μόνο τη χάρη του Θεού και τίποτα επιπλέον. Και, όταν το επιτύχει αυτό, κάνει κυριολεκτικά θαύματα. Διότι είναι αυτός που δεν έχει τίποτα κι όμως έχει τα πάντα. Όταν ένας χωλός εκ γενετής ζήτησε ελεημοσύνη από τους αποστόλους, τον Πέτρο και τον Ιωάννη, ο Πέτρος απάντησε ότι χρυσάφι και ασήμι δεν έχω, αλλά θα σου δώσω ότι έχω. Και τον έκανε καλά (Πρξ. 3,6).

Το ίδιο βέβαια λάθος με τον πλούσιο νεανίσκο κάνουν και οι μαθητές του Χριστού. «Ίδού ημείς αφήκαμεν πάντα και ηκολουθήσαμεν σου» λέγει ο Πέτρος.

Κι όμως όταν ο Χριστός άρχισε να εξηγεί στους μαθητές του και να προφητεύει το πάθος του και το θάνατό του τότε το «στόμα των μαθητών του Χριστού», κατά την έκφραση του αγίου Χρυσοστόμου», ο Πέτρος, αμέσως εναντιώθηκε και μάλωσε τον Χριστό για την απόφαση του, για να εισπράξει βέβαια την επιτίμηση του Χριστού· «ύπαγε οπίσω μου σατανά ότι ου φρονείς τα του Θεού, αλλά τα των ανθρώπων» (Ματθ. 16,23).

Και οι υιοί Ζεβεδαίου και η μητέρα τους ενώ ο Χριστός προέλεγε για τρίτη φορά ότι «αναβαίνομεν εις Ιεροσόλυμα και ο υιός του ανθρώπου παραδοθήσεται τοις αρχιερεύσι και γραμματεύσι και κατακρινούσιν αυτόν θανάτω και παραδώσουσιν αυτόν τοις έθνεσιν εις το εμπαίζαι και μαστιγώσαι και σταυρώσαι, και τη τρίτη ημέρα αναστήσεται» (Ματθ. 20,17-19) αυτοί παρακαλούσαν να τους βάλει στα δεξιά και αριστερά του βασιλικού θρόνου του, που υποτίθεται θα καταλάμβανε. Οι μαθητές που άφησαν τα δίχτυα και τα πλοία τους, ακόμη και τα ψάρια που είχαν πιάσει και ήταν πολλά χωρίς να τα πουλήσουν (Λκ. 5,1-11), αυτοί οι μαθητές εν τούτοις προσδοκούσαν επίγεια δόξα και τακτοποίηση.

Το ίδιο λάθος κάνουμε και οι ανά τους αιώνες χριστιανοί. Δεν θέλουμε την κατά κόσμο αποτυχία. Δεν θέλουμε την ανασφάλεια της κατά Χριστόν ζωής. Δεν θέλουμε τελεία αφοσίωση και υπακοή άνευ όρων και προϋποθέσεων. Τα παραδείγματα αγίων όπως του Αβραάμ, του Ιωσήφ του παγκάλου, του Μωυσή, του Δανιήλ και των Τριών Παίδων, του Προδρόμου, που ακολούθησαν το θέλημα του Θεού, θυσιάζοντας τα πάντα και αδιαφορώντας για τα πάντα, φροντίζουμε να τα ξεχνούμε.

Η ιστορία του πλουσίου νεανίσκου δείχνει ότι όχι μόνο άνθρωποι υλιστές και επικούρειοι, γήινοι και χωματένιοι παρουσιάζονται να θέλουν την εγωιστική απόλαυση του πλούτου μόνο για τον εαυτό τους και να έχουν ειδωλολατρική εξάρτηση από αυτόν, αλλά και άνθρωποι της Εκκλησίας, του κατηχητικού· άνθρωποι με μεταφυσικές ανησυχίες και προβληματισμούς. Το «αγαπήσεις Κύριον τον Θεόν σου εξ όλης καρδίας, ψυχής και διανοίας» παραμένει δύσκολη και ακατόρθωτη για τους περισσότερους από εμάς εντολή.

Αρχιμ. Μελέτιος Απ. Βαδραχάνης